

λαίων ἢ ἀντρῶν, ὅπου ὑπάρχουσι πολλὰ κατὰ τὸ Σί-
κυλον, ὡς καὶ τὸν Ταύγετον τῆς Πελοποννήσου, τὸν ὁποῖ-
ον διὰ τοῦτο λέγει σφραγισθὴ ὁ Στράβων. Σηραλίων,
ὑπῆρχε καὶ θέσις τις παραλία κατὰ τὸν Πειρεᾶ ἐν τῇ
Ἀττικῇ. Ὑπάρχει δὲ καὶ ἄλλο μικρὸν χωρίον ὁμώνυμον
οὐ μακρὰν τῆς Σμύρνης, ὁμοίως, περὶ τὴν κόμην Γω-
νίαν (Βουζᾶν), κατοικοῦμενον ὑπὸ χριστιανῶν.

Γερασία, ἡ. Οὕτως ἐξελληνιστέον τὸ χωρίον Ἰακά-
κιν, κείμενον ἐπὶ τοῦ Σιπύλου, μεταξὺ Σμύρνης καὶ Μα-
γνησίας κατὰ τὴν ὁδὸν, καὶ κατοικοῦμενον ὑπὸ 40 περί-
που χριστιανῶν οἰκογενειῶν, αἵτινες ἔχουσι καὶ ἐκκλησίαν
καὶ σχολεῖον κινῶν γραμμάτων. Τὸνομα τοῦτο εἶχον τὸ
πάλαι καὶ ἄλλαι τόποι τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

Ροιδῶν, ὁ. Ὀνομαστέον ὡς ἐκ τῶν αὐτῶν πολλῶν ῥοι-
δῶν τὸ ὀθωμανιστὶ λεγόμενον Ναρλίκιον, χωρίον μικρὸν
κείμενον μεταξὺ Θινοῦδων (Χαζιλαρίου) καὶ Ἀκροπεδίου
[Βουρνόβα], κατοικοῦμενον δὲ ὑπὸ 15 μόλις χριστιανῶν
οἰκογενειῶν, πλειοτέρων δὲ ὀθωμανῶν καὶ ὀλίγων Λατί-
νων. Οἱ ἡμέτεροι αὐτόθεν ἐκκλησιαζόμενοι εἰς τὰ Θινοῦδα,
μὴ ἔχοντες εἰσεῖτι ἐκκλησίαν.

Θερμήσιον, τό. Ἰσως οὕτως ἀνωμύζετο καὶ πάλαι ἀπὸ
τῶν αὐτῶν που θερμῶν, τὸ νῦν ὀθωμανιστὶ λεγόμενον
Λουζόζι, χωρίον ἀπέχον 3 ὥρας ἀπὸ Σμύρνης, καὶ κα-
τοικοῦμενον ὑπὸ 20 περίπου χριστιανικῶν οἰκογενειῶν,
καὶ πλειόνων Ὀθωμανῶν. Αὐτοῦ ὑπάρχουσι καλαὶ καὶ εὐ-
θειναὶ γαῖαι, ὥστε ἐλπίζεται νὰ κατοικηθῇ καλῶς τὸ χω-
ρίον τοῦτο, ἀφοῦ καθιδρυθῇ ἡ νῦν ἀνεγειρομένη ἐκκλησία.
Τὸ Θερμήσιον πιθανῶς ἔσεται ποτὲ ἐκ τῶν κλλιστῶν τῆς
Σμύρνης ἐξοχῶν.

Θεραπόντιον, τό. Οὕτω δυνάμεθα νὰ ὀνομάσωμεν τὴν
κατ' ἔτος πανηγυριζομένην ὑπὸ τῶν Σμυρναίων καὶ τῶν
περιοίκων χριστιανῶν ὥραιαν θέσιν τῆς Σμυρναίας πεδι-
αδος, μεταξὺ Ῥιωνος, Περικλυστῶν καὶ Λαμπρίας, ὅ-
που ὑπῆρχε τάφος καὶ ναὸς τοῦ ἁγίου Θεραπόντος, ἐπι-
σκόπου Κύπρου. Ἡ θέσις αὕτη φαίνεται μάλλον τοῦ Ῥοι-
ῶνος κατοικήσιμος, καθὼς ὑγιεινότερα καὶ εὐκολώτερον
κοινωνοῦσα μετὰ τῶν εἰρημένων τριῶν χωρίων, καὶ θέ-
λει κατοικηθῇ ποτε ἀναμφιβόλως, ἀφοῦ ἀνεγερθῇ ἡ ἐκ-
κλησία τοῦ ἁγίου Θεραπόντος.

Λαμπρόβα, ἡ. Ἐκ τινος ἐπιγραφῆς εἰκάζομεν ὅτι πι-
θανῶς οὕτως ἐλέγετο ἡ θέσις τὸ πάλαι ὅπου νῦν τὸ ὀθω-
μανικὸν χωρίον Ἰσικλάρι, σημαῖνον λαμπάδας εἰς τὴν ὀ-
θωμανικὴν γλῶσσαν, καὶ διὰ τοῦτο μεταφρασθὲν *Λαμ-
πρῶν* ὑπὸ τοῦ Οἰκονόμου. Ἐκ τοῦ λάμπω ῥήματος πα-
ρήχθησαν ὡς γνωστὰ, πολλὰ παλαιὰ τοπικὰ ὀνόματα,
καὶ δὲν εἶναι παραδοξὸν ἂν τὸ ὀθωμανικὸν ἦναι μετά-
φρασις τοῦ ἀπωλεσθέντος ἑλληνικοῦ ὀνόματος.

Μελητία, ἡ. Ὀνομαστέα ὡς εἶπαμεν ἀλλαγοῦ, ἡ ὅπι-
σθεν τοῦ Πάγου κοιλὰς, δι' ἧς ῥέει ὁ Μέλης, ὡς ἐρρέ-
θη καὶ Μελήτιος κόλπος, ὁ εἰς αὐτὸν ἐκβάλλων ποταμὸς
τῆς Σμύρνης. Οὕτω θέλει ὀνομασθῇ ἀναμφιβόλως καὶ τὸ
χωρίον, ὅπου ὁ Προφήτης Ἡλίας, ἂν συνοικισθῇ ποτὲ.

Κοράκιον, τό. Ὅρος πρὸς λίβα τῆς Σμύρνης, τοῦ ὁ-
ποίου ἡ δίκρανος κορυφὴ λέγεται κοινῶς Δύω Ἀδέλφαι,
ὀρωμενὴ ἐκ τοῦ Ἀλιπέδου.

Ἀγαμεμνόνεια, τά. Λουτρά θερμῶν ὑδάτων ὑπογείων
μεταξὺ Σμύρνης καὶ Κλαζομενῶν [Σκάλας Βουρλῶν], πα-
ρὰ τὴν ὁδὸν, καὶ περὶ τὸ Ἀχιλλεῖον [Ἐξώκαστρον], λεγό-
μενον κοινώτερον Λιντσα ἤτοι Θερμά.

Δαφροῦς, ὁ. Πολίχνη τὸ πάλαι καὶ θέσις κολπώδης

μεταξὺ Ἀχιλλεῖου καὶ Κλαζομενῶν, πιθανῶς περὶ τὸ νῦν
χριστιανικὸν χωρίον Μελίσσων [Μπαλτσίκιτ].

Μύρμηκες, οἱ. Σκόπελοι τινες καὶ νησίδια μεταξὺ Τή-
μνου καὶ Φωκαίας κλείοντες τὸν λιμένα τῆς παλαιᾶς πό-
λεως Λεύκης, καὶ νῦν λεγόμενοι Μυρμήγκια ὑπὸ τῶν ναυ-
τιλλομένων. Ἡ δὲ Λεύκη εἶναι σήμερον χωρίον χριστιαν-
ικὸν σώζουσα τὴν ἀρχαίαν.

ΔΕΙΝΑΓΟΡΑΣ.

ΑΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΗΑΙΚΙΑΙ.

Ἡ ΠΑΙΔΙΚΗ.

Τὸ παιδίον ἡμπορεῖ νὰ ἔχῃ τὴ δύτητας, χάριτας, καὶ
θελγητρα, ἂν σφαλερὰ ἀνατροφῇ δὲν ἐμπόδιζε τὰς κι-
νήσεις του, ἂν ἡ φύσις μόνη ἀνέπτυξε τὰ μέλη του ἐ-
λευθέρως, καὶ ἂν ἔκαμε γρήσιν ὅλων τῶν ἐξισκίσεων
τῶν ἀνηκουσῶν εἰς τὴν τρυφερὰν αὐτὴν ἡλικίαν, τὴν φί-
λην τῆς ταραχῆς καὶ μεταβολῆς παντὸς εἶδους. Αἱ πλέ-
ον εὐάρεστοι ἀναλυγαί, δηλαδὴ αἱ φυσικώτεραι, ὑπάρ-
χουσι εἰς τὰ μέλη του δὲν ἔμαθεν ἀκόμη νὰ τὰς συστρέ-
φῃ διὰ τῆς ἐξέως, νὰ τὰς σκληρύνῃ διὰ τῆς κράσεως,
νὰ τὰς διδῇ παραδόξους στάσεις ἐκ συνθήκης· πολύ-
πονοι ἐργασίαι δὲν τὰς διέφθειρον ἀκόμη, οὐδὲ τὰς πα-
ρευσόφωσαν ἢ τὰς ἡλλοίωσαν. Ἡ χεὶρ του δὲν μετεχει-
ρίσθη ἀκόμη βαρέα ἐργαλεῖα, ἡ ῥάχη του δὲν ἐκάμφη
ἐπὶ τοῦ ἀρότρου ἢ ἐργοστασίου τινός· ἡ κόμη του κινεῖ-
ται ἀπὸ τὸν ἄνεμον ἐπὶ τῆς ὥραιας φυσιογνωμίας του,
χωρὶς νὰ ἀλλοιωσῇ τὸ χρῶμα κατ' ἰδιοτροπίαν, ἢ νὰ
καθ' ἐντέχνως, ἢ νὰ συστέλλεται ἐνίστο γελοιωδῶς· τὸ
δέρμα του δὲν ἡμαυρώθη ἀπὸ φλογερὸν ἥλιον, οὐδὲ διεβ-
ράγη ἀπὸ τὸ ψῆγος· ἡ τρικυμία δὲν διήλθεν ἀκόμη ἐπὶ
τῆς κεφαλῆς του· ἡ δὲ φαινομένη εἰς αὐτὸ ζωὴ θεω-
ρεῖται ὡς ὁδὸς ἐστρωμένη ἀπὸ ἄνθη· δὲν προβλέπει
κίνδυνον ἢ δυστυχίαν ἀναμένοντα αὐτό· ἡ θλίψις δὲν
ἐρρύτιδωσε τὸ μέτωπόν του, οὐδ' ἔχασε τὰ ὥραία χαρα-
κτηριστικά του. Ἐπ' αὐτοῦ δὲ διακρίνεται ἡ πρώτη κα-
ταγωγὴ τοῦ βασιλέως τῆς φύσεως· ἡ δυσπιστία δὲν ἀ-
νεχαίτησε τὸ βᾶδισμά του, τὸ βλέμμα του ἀνήσυχον, τὸ
ὄμα προσηλωμένον καὶ καταπληκτικόν· τὸ πνεῦμα τοῦ,
ἐλπίθον ἀπὸ προλήψεις καὶ μερίμνας, μόνον εὐχαρί-
στους ιδέας συνδέει, καὶ φαντάζεται εὐαρέστους εἰκόνας.
ἂν ἐλαφραί τινες λύπαι ταραξῶσι τὰς ὥραιας ἡμέρας
του αἵτινες εἶναι ὕψωμα δι' αὐτό, αὗται εἶναι ἐκτὸς αὐ-
τοῦ, δὲν ἐμποιοῦσι κίμναι ἐντύπωσιν, διαλύονται δὲ
ταχέως ὁμοῦ μετὰ τὰ προξενούντα αὐτὰ ἀντικείμενα· τί
λείπει ἀπ' αὐτοῦ διὰ νὰ παραστήσῃ τὴν ἀκριβεστέραν
εἰκόνα τῶν χαρίτων, τῆς παιδρότητας, τῆς ἡδύτητας, τῶν
θελγητρῶν καὶ τοῦ χαριεντισμοῦ;

Ἡ ΝΕΟΤΗΣ.

Ἦδη μᾶς παρουσιάζεται ἡ θάλλουσα νεότης, ἡ ἡλικία
αὕτη καθ' ἣν φυσικαὶ καὶ ἡθικαὶ δυνάμεις ἀναπτύσσονται
καὶ ἐπεκτείνονται, τὸ πνεῦμα ἐπιδεικνύεται, καὶ αἱ ἐντυ-
πώσεις ἦλθον εἶσθαι εὐαγέται παρ' ἄλλοτε ἂν τὰς συνέ-
δεσε καὶ ἡ σκέψις· ἡ σκέψις, δύνχμις ἥτις μόνη δύναται
νὰ συλλέξῃ τὰς ιδέας μας, νὰ προσδιορίσῃ τὰ αἰσθημα-

τά μας καὶ νὰ στερεώσῃ ἀληθῶς τὸ ἀπεικόνισμά των. Τὰ παθὴ τώρα ἀρχίζουν νὰ ἐξασκῶσι τὸ θορυβῶδες κράτος των, πᾶν ἀντικείμενον λαμβάνει χώραν εὐκόλως εἰς τὴν ψυχὴν· τίποτε δὲν τὴν συγκινεῖ ἀδυνάτως, ὡς εἰς τὴν νηπιότητα, τὰ πάντα τὴν ταραττεύουσι βιαίως· ὁ νέος εἶναι ὀρμητικὸς καὶ παρὰφορὸς, εὐτυχὴς ὅπουται αἱ παρὰφοραὶ τοῦ τὸν σύρωσι εἰς τὴν ὑποίαν θέλει διατρέξειν ὁδόν! Εὐτυχὴς ὅπουται ὁ ἔμψρων ὁδηγὸς ὁ διοικῶν αὐτὸν δὲν σπεύδῃ νὰ σβέσῃ τὸ καταφλέγον αὐτὸν πῦρ, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀδύνατον νὰ περιστείλῃ, ἀλλ' ἄς τὸ συνέλῃ, ἄς τὸ ὠθῇ εἰς τὰς ὑψηλὰς ἀρετάς, εἰς πᾶν ὅ,τι ἀγαθὸν δύναται ἡ νεότης νὰ συλλάξῃ!

Ἐρχεται εἰς ἡλικίαν καθ' ἣν οὐδεὶς ἀναγκάζεται ν' ἀπολογηθῇ ἐναντίον του, οὐδὲ νὰ τὸν φοβηθῇ, καὶ ἐπομένως· τίποτε δὲν ἀντίσταται εἰς αὐτόν· αἰσθάνεται καθ' ἡμέραν νέας δυνάμεις ἀναπτυσσομένας ἐν αὐτῷ· φανταζόμενος δὲ ὅτι αὐταὶ θέλουν αὐξάνει διηκενῶς, δὲν τὰς ἀντεσθάβησεν ἀκόμη μὲ καὶ ἐν ἐμπόδιον, στοχαζόμενος ὅτι τίποτε δὲν ἀναλογεῖ μ' αὐτάς· νομίζει ὅτι τὰ πάντα πρέπει νὰ ἐξοκαλύνωνται ἐνώπιόν του· ὑπερήφανος, ἀδάμαστος, καὶ θέλων ν' ἀποτινάξῃ ἐξ ὀλοκλήρου τὸν ζυγὸν ὑπὸ τὸν ὁποῖον ἡ ἀδυναμία τοῦ τὸν διεκράτησιν ἐπὶ τῆς νηπιότητος του, ὁ νέος εἶναι ἡ εἰκὼν τῆς ἐλευθερίας καὶ ἀνεξαρτησίας, φεύγει πᾶν ὅ,τι σχεδιάζουσιν ἐπ' αὐτὸν καλούμενον δουλεία του, πᾶν ὅ,τι εἰκονίζει τὴν ἀρχαίαν τοῦ ὑποταγὴν, περιφρονεῖ περὶωρισμένην διαμονήν, ὅπου τὸ σῶμα καὶ πνεῦμα τοῦ στενοχωροῦνται, εὐχαριστεῖται δὲ μόνον εἰς εὐρυχώρους πεδιάδας, ὅπου ἐλευθέρως ἐξασκεῖ τὰς δυνάμεις του εἰς τὸ τρέξιμον, εἰς τὸ νὰ δαμάσῃ γενναίως τοὺς ἀδαμάστους ἵππους, ὁ ὀρισμὸς τοῦ νὰ τοὺς διευθύνῃ, καὶ εἰς τὸ νὰ νικᾷ καὶ θανατώνῃ ἄγρια ζῶα διὰ τῆς καρτεροψυχίας του. Τώρα, πηδᾷ ἀπὸ χαρὸν εἰς τὴν γῆν εἰς τὴν ὁποίαν διατρέχει αὐτοπροαιρέτως· ἐπασχολεῖ τὰ εὐρώστα μέλη του, δοκιμᾷ εἰς νὰ μεταφέρῃ βάρεα φορτία· νομίζει ὅτι μέγα τι κατόρθωσεν ἀναποδογυρίσας μὲ δύναμιν τμήμα βράχου, ἀποσπᾷσας μὲ ἀνδρείαν δένδρον τι, ἢ προπεράσας εἰς τὸ τρέξιμον τοὺς σκύλους του· ὁ χαρακτήρ του δὲν εἶναι πλέον ἡ εἰκὼν τῆς χάριτος καὶ ἡδύτητος, ὡς ἐπὶ τῆς παιδικῆς του ἡλικίας, ἀλλ' ἡ τῆς ὑπερηφανείας. Τὸ σῶμα του, τοῦ ὁποῖου ἡ ἐπιφάνεια ἐκτίθεται στερεωτέρα, ἐμφαίνει τοὺς ἰσχυροὺς μυῶνας, τὸ δὲ ταχὺ καὶ ἰσχυρὸν παιγνίδιον φανερώνει τὴν ὑπεροχὴν του· ἡ κόρη του, ἀλλοιουμένη ἀπὸ τὸν ἥλιον, τοῦ ὁποῖου εὐχαρίστως περιφρονεῖ τοὺς καύσωνας, εἶναι καὶ μακρύτερα καὶ πυκνωτέρα· οἱ πνευριφλεγεῖς ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐμφαίνουσι γενναϊότητα, οἱ βραχιόνες παρίστανται ἤδη σκληροὶ, οὐχὶ ἔνεκα ὠφελίμων ἐργασιῶν, ἀλλ' ἰδιοτρόπων· τὸ βᾶδισμά του εἶναι ἀκλόνητον, ἡ κεφαλὴ του ὑψωμένη, ὁ τόνος τῆς φωνῆς του διαπεραστικός· ἔχει τὸ ἦθος τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἡρακλέους, καὶ νομίζει ἑαυτὸν πρωτοισμὸν εἰς τὸ νὰ κινῇ τὸ ῥόπαλόν του καὶ νὰ δαμάσῃ τὰ θηρία. Ὀρμητικὸς, καὶ τὸσον συγχὰ εὐμετάδλητος· ὡς τὸ παιδίον, ἀλλὰ πάντοτε ταραττεύεται βιαίως, μεταφέρεται εἰς τὴν παρουσίαν παντός νέου ἀντικειμένου, συχνὰ ἀλλάττων θέσιν, σκοποὺς καὶ ἐπιθυμίας, εὐκολύνων ὅλα τὰ ἐμπόδια, ἀνυπόμονος εἰς πᾶσαν ἀργοπορίαν, τις δύναται νὰ ἐναντιωθῇ εἰς τὸ ταχὺ καὶ ἀκίνητον βᾶδισμά του; Μόνη ἡ φωνὴ τοῦ αἰσθημάτων ἀρκεῖ νὰ τὸν διατηρήσῃ. Ἡ φύσις, λαλοῦσα εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἐντυγνώστου παρὰ τα περιστοιχούντα αὐ-

τὸν ἀντικείμενα, τὸν ἀποκαθιστᾷ εὐγνώμονα, ἀγαπῶντα καὶ σεβόμενον τὴν φωνὴν ἐκείνου τοῦ ὁποῖου χρεώσται τὴν ζωὴν, καὶ ὁ ὁποῖος ἐφρόντισεν εἰς τὴν νηπιότητά του· ὁ νέος εἶναι λέων ὁδηγούμενος μὲ ἄλυσσον κεκαλυμμένην ἀπὸ ῥόδα, μὴ στοχαζόμενος ν' ἀποσπασθῇ ἀπὸ τοὺς τόσον τρυφεροὺς δεσμούς. Εὐτυχὴς ὁ νέος, ὅπουται ἡ πατρικὴ φιλοστοργία εἶναι ὁ μόνος χαλινὸς ὁ χαλινῶνων τὸ θάρρος του, ὅπουται τὰ πᾶθη, τὰ τόσον ἐπικίνδυνα, καὶ τόσον θορυβώδη εἰς τὴν ἡλικίαν τῶν φαντασιοληξίων, δὲν κατακρατῶσι τὴν ψυχὴν του, καὶ δὲν τὴν παραδίδωσι παρανόλωμα εἰς ὅλας τὰς πλάνας, εἰς ὅλας τὰς κενὰς ἐλπίδας, εἰς ὅλους τοὺς θορύβους· ὅπουται τὸ τρομερώτερον τῶν παθῶν δὲν τὸν κυριεύσῃ! Αὐτὸ ἄρχεται νὰ τὸν διαφθείρῃ, νὰ τὸν ζωγραφίξῃ ὅλα τ' ἀντικείμενα ὥραια, τὸν παριστάνῃ τὴν φύσιν των χαριεστέρων καὶ ὥραιότερων εἰς τοὺς τεθαμβωμένους ὀφθαλμούς τοῦ ἀπατωμένου νέου· ὁδηγῇ τὰ βήματά του εἰς φαντασιώδη ὁδὸν ἐστρωμένην ἀπὸ ἄνθη, διὰ τινος φανταστικῆς δυνάμεως, ἥτις τὸν ἐμφαίνει, εἰς τὸ τέλος τοῦ ὀλεθρίου του σταδίου, ἀνεωγμένας τὰς θύρας τοῦ ναοῦ τῆς εὐδαιμονίας, διὰ νὰ τὸν ὑποδεχθῶσιν καὶ δεῖκνυεῖ εἰς αὐτὸν τὴν θέσιν του σημειουμένην εἰς τὸ μέρος τοῦ ἀντικειμένου τοῦ τρομεροῦ πᾶθους του· εἶναι ὁ Ἀρμίδης δὲ τις ὁδηγεῖ τὸν Πεναιδὸν εἰς μίαν γοητευτικὴν νῆσον, ὅστις, τὸν ἀπομακρύνει ἀπὸ τῶν πολεμικῶν του, ἀπὸ τοῦ χρέος καὶ τὴν δίδξαν του, καὶ ὁ ὁποῖος κοσμῶν αὐτὸν μὲ λαμπρὰ κοσμήματα, τὸν ῥίπτει εἰς ἀλύσσους τῶν ὑπῳίων τὸ βάρος τάχιστα θέλει αἰσθανθεῖ.

Ἡ ἈΝΔΡΙΚΗ.

Ἐνταῦθα ὁ ἀνὴρ ἀναλαμβάνει ὅλας τὰς σωματικὰς καὶ πνευματικὰς του δυνάμεις, τὰ θορυβώδη πάθη τῶν ὑπῳίων ἢ μέθη εἶναι ἀδιάσπαστος σύντροφος δὲν ἰσχύουσι πλέον ἐπ' αὐτὸν τόσον κραταιὰ ὥστε νὰ ταραττεύωσι τὸ λογικόν του. Ἡ θεία ἀκτίς ἡ ἐμψυχώνουσα αὐτὸν λάμπει καθ' ὅλην αὐτῆς τὴν λάμψιν· τὸ πνεῦμα του, θερμαινόμενον ἀπὸ τὰς φλόγας τὰς ὑποίας ἡ τύρβη τῆς νεότητος ἤρπεν εἰς τὴν φαντασίαν του, ἀπολαμβάνει ὅλα του τὰ δικαιώματα, καὶ ὑποβάλλει τὸ πᾶν εἰς τὴν δύναμίν του. Ἡ ψυχὴ τοῦ ἐμψυχώνουσα τώρα τὸ ἐντελὲς σῶμά του, τὸ ὁποῖον ὅλα τὰ ὄργανα ἔλαβον τὸν ὑπατον βαθμὸν τῆς ἀναπτύξεως, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ δύναμις καὶ ἡ εὐκαμψία εὐρίσκονται ἡνωμένα, καὶ εἰς τὸν ὑποῖον κάθεται συμβοηθεὶ τὰς διαφόρους κινήσεις αἰτίνες τὸ βάλλον εἰς ἐνέργειαν, ὁρμᾷ εἰς τὰς ὑψηλοτέρας θεωρίας, ἀνακαλύπτει μεγάλας ἀληθείας, συλλαμβάνει, ἐξακριβώνει καὶ τελειοποιεῖ τὰ μεγαλῆτερα ἀντικείμενα· ὁ ἀνθρώπος τώρα, ἀληθὲς ἐμβλημα τῆς μεγαλειότητος καὶ ἰσχύος, ὑψώνων τὴν ὀρθὴν καὶ μεγαλοπρεπῆ κεφαλὴν του ἐπὶ τοῦ εὐρώστου καὶ τραχεύς σώματός του, βαδίζει, ὁμιλεῖ, ἐνεργεῖ ὡς κύριος τῆς φύσεως, τὴν διατάσσει, καὶ τὴν καθυποβάλλει εἰς τοὺς ὑψηλοὺς σκοποὺς του.

Ἀλλ' ἂν ἡ ψυχὴ τοῦ διέφυγε τὰ θορυβώδη πάθη τῆς νεότητος, παραδίδεται ὁμῶς πάλιν εἰς πάθη σχεδὸν ὡσαύτως ἐπιφοβὰ, ὀλιγότερον μὲν ζωηρὰ, ἀλλ' οὐχ' ἥττον σταθερώτερα. Ἡ φιλοδοξία τὸν παριστάνει ἐνώπιόν του παντός εἶδους διαδήματα· αὕτη τὸν ὑποχρεεῖ δι' ἀκανθῶδων ὁδῶν νὰ φθάσῃ εἰς τὸν πολυπόθητον σκοπὸν τὸν ὁποῖον τοῦ προσφέρει, σκοπὸς ἀπατηλὸς καὶ φανταστικὸς.

πείγων σχεδὸν πάντοτε τὸν θεραπεύοντα, καὶ ἐπὶ τέλει; γινόμενος ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ φθάσαντος αὐτόν. Ἀποκλίνει τὴν φωνὴν τῆς σκληρᾶς φιλοδοξίας καὶ τῆς ἀπατηλῆς δόξης· συλλαμβάνει αἰμοσύνα σχέδια· χαλκεύει αλύσους διὰ τὸν πλησίον τοῦ ὀπίου ὅλιν τὸ σφάλμα του εἶναι διότι δὲν τὸν πλησιάζει· πρέχει εἰς τὰ ὅπλα· ἀκνίζει τὴν φωνικὸν σίδηρον, ὑπάγει, μὲ τὴν φλόγα εἰς τὴν χεῖρα, ἐν τῷ μέσῳ τῶν φρικωδεστέρων, ἀδικῶν καὶ τρισηθοδάρων πολέμων, νὰ συλλέξῃ θάνατος αἰματοβαφεῖς, καθήμενος ἐπὶ τῶν ἐρειπίων πυρποληθείσης πόλεως, περιστοιχούμενος ἀπὸ ἄθλια θύματα τοῦ μανιώδους πάθους του, βλέπει μακρόθεν μὲ βλοσυρὰ καὶ σκληρὰ ὄμματα τὴν περιεχυμένην καταστροφὴν τῶν παιδῶν· ὅλα δὲ τὰ κατορθώματά του εἶναι σημεῖα θανάτου καὶ ἐρημώσεως. Ἐνταῦθα, ἄπληστος τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ ματαίου πλούτου, πόσους κινδύνους δὲν περιφρονεῖ διὰ νὰ εὐχαρίστησῃ τὴν ἄπληστον πλεονεξίαν του; Εἰς τὴν ἄγριον μακρίαν του, γύνει το αἷμα ὅλον τοῦ νέου κόσμου, τὸν ὁποῖον δὲν ἀνεκάλυψε τὸ πνεῦμα διὰ στυγερὰ ἐγκλήματα· τὸν μεταβάλλει εἰς κοιλάδα κλαυθμῶνος, θλιβεράν διδόν τὸν τρομερωτέρων κακουργημάτων μιᾶς πολυαριθμοῦ πατρίδος τοῦ παλαιοῦ κόσμου, ὑποβάλλει ὑπὸ τὸν ζυγὸν τοὺς δυστυχεῖς καταλίους, καὶ τοὺς μεταφέρει ἐπιφορτισμένους ἀλύσους εἰς τὸν νέον κόσμον τὸν ὁποῖον καὶ αὐτὸν κατερήμωσε, πιστεύσας, εἰς τὴν ἀναίσθητον μακρίαν του, ὅτι ἔφερε χρυσίον διὰ νὰ τὸν ποτίσῃ μὲ αἷμα.

Ἐξ ἄλλου μέρους, ἡ δόξα καὶ πολλάκις ἡ ἀρετὴ τὸν προσκαλοῦσιν εἰς νέας δόξας, διακεκομμένες ἀπὸ πολυάριθμα θάρατρα, ἀλλὰ τῶν ὁποίων ὁ σκοπός, μακρὰν τοῦ νὰ τῷ προσφέρωσι κενὸν φάσμα, παρασταίνει αὐτῷ τὴν ἱερὰν εἰκόνα τοῦ κοινῶς συμφέροντος. Τότε ἡγεμὼν δίκαιος, καλὸς καὶ γενναῖος, πρέχει τὴν εἰρήνην καὶ εὐτυχίαν εἰς τὸν κόσμον; καὶ διὰ τῶν εὐεργετιῶν του ἀριθμεῖ τὰς ἡμέρας του. Ἐνταῦθα διανομὴς τῶν χαρίτων μὲ ἅς παρηγορητικῆς θρησκείας, ἡ τῶν θεῶν νόμων τῆς ἰδιοκτησίας καὶ τῆς κοινῆς ασφαλείας, ἀπολαύει, εἰς τὰς ἀνευφημήσεις τῶν συμπολιτῶν του, τοὺς ὁποίους παρηγορεῖ καὶ προστατεύει, τὴν θέλγουσαν ἀμοιβὴν τῶν ἀρετῶν του· τώρα, εἰσάγει τὴν καλλιέργειαν, τὸ ἐμπόριον καὶ τὰς ὠφελίμους τέχνας, καὶ τοὺς προτρέπει νὰ γυνιμπούωσι καὶ νὰ πολλαπλασιάσωσι τὸν ἀκαλλιέργητον τόπον διὰ δὲ τῶν ἀγαθοεργιῶν του, τῶν ἀγώνων καὶ τῆς ἐμφρόνου διοικήσεώς του, ἐνώνει τὰς ἀπωτάτας πολιτείας, τὰς πλουτίζει διὰ τῆς προνοίας του, τὰς ὑπερασπίζεται διὰ τῆς πολεμικῆς ἰσχύος του, τῶν στρατιωτικῶν γνώσεών του, καὶ τῶν ἡρωϊκῶν ἀρετῶν του· γινόμενος εἰσηγητὴς τῶν καλλιτεχνιῶν, διαχέει τὰς χάριτας εἰς τὰς εὐδαίμονας συνοικίσεις τῶν ὁμοίων του τὰς ἀνανεώνει, πρᾶναι τὸν χαρακτήρα των, καὶ ἀδυνατίζει τὴν σκληρότητα των, τοὺς ἐμπνέει τὰς ἀναπητάς ἀρετάς, ἀνακουφίζει τὰς θλίψεις των διὰ ζωηρῶν καὶ ἀθῶων παιγνιδίων, τοὺς ἐξιστορεῖ τοὺς ἀρχαίους ἥρωάς των, τοὺς ἐνδόξους πολεμιστάς των, τοὺς μεγάλους σκοπούς των. Τέλος πάντων σκεπτόμενος εἰς εἰρηνικὸν ἡσυχαστήριον, συμβουλευόμενος μυστηριωδῶς τὴν φύσιν, ἐγκαταλείπων, νὰ εἴπω οὕτω, τὸ θνητὸν λάφυρόν του, ἱπτάμενος ἐπὶ τῶν πτερύγων τῆς μεγαλοφυΐας του καὶ τῆς θεοφείας, ἀνακαλύπτει καὶ δεικνύει εἰς τοὺς ὁμοίους του τὰς πλεονεκτούμενας καὶ ὠφελίμους ἀληθείας.

Τὸ Γῆρας.

Ὁ ἄνθρωπος, γινόμενος ἄνθρωπος, ἀπολαμβάνει ὅλην τοὺς τὴν ὑπαρξίν, ἀλλὰ καὶ ἂν φθάσῃ εἰς τὸν ὑπατον βαθμὸν τῆς δυνάμεως, ἐπομένως ὅμως παρακμάζει καθ' ἑκάστην αἰδιότητα τοῦ ἐξασθενέουσι, αἱ σωματικαὶ τοῦ δυνάμεις ἐλαττοῦνται, καὶ περὶ εἰς τὸ γῆρας· εἴθε ἡ ἡλικία αὕτη, ἡ ἄξια πάντος σεβασμοῦ, εἰσαγμένη ἐπὶ τῆς τραγικῆς σκηνῆς, νὰ ὠφελῇ καὶ νὰ γύνῃ δάκρυα.

Ἄς προσφύλαττεται εἰς τὸ γῆρας, ἃς ἐπιφέρῃ ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὸν ὀρθὸν λόγον καὶ τὴν πολυχρόνιον πείραν, ἃς παρουσιάζῃ κάποτε καὶ ῥωμαλαῖον ὄμμα, καὶ ὑπὸ τὴν λευκὴν κόμην ἃς ἐμφαίνῃ μεγαλοπρεπὲς μέτωπον ὀγερῶν ἃς φαίνεται ὡς ἀρχαία δρυς διατηρούσα εἰσέτι τοὺς ἰσχυροὺς κλάδους τῆς δυνατᾶ ἔστω πλήρης γλυκύτητος καὶ τρυφερᾶς συμπαθείας· τὰ δεινὰ τὰ ὅποια ἐδοκίμασε, ἡ πείρα τὴν ὁποίαν ἔχει ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνου ἀδυναμίας καὶ αἱ περιστοιχούντες τοὺς ὁμοίους του παντὸς εἶδους κίνδυνοι, ἐμπληροῦν τὴν καρδίαν τοῦ γλυκεῖας χάριτος· ἃς λυπῆται καὶ συγχωρῇ ἡ φύσις δὲν πύει τοῦ νὰ λαλῇ ἐπὶ τῆς καρδίας του.

Πόσον μᾶς ἐνδιαφέρει νὰ βλέπωμεν τὴν ἀδύνατον εἰκόνα τῆς τρυφερᾶς νηπιότητος ἡνωμένης μὲ ὅλην τὴν μεγαλειότητα, μὲ ὅλην τὴν καλονὴν τῆς ἀνδρείας, ἡλικίας, καὶ μὲ τὸν πλέον θελγητρῶδη, τρυφερόν καὶ ἱερώτατον χαρακτήρα! Πόσον χρήσιμον εἶναι πᾶν ὅ,τι εἴπῃ ὁ γέρον ὅποταν μελῶνται λόγοι· ἐξέρχονται ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἀνεωγμένου μόνον διὰ τῆς φιλοστοργίου συμπαθείας του. Αὐτοὶ εἶναι ὁ παρηγορητικὸς θεὸς εἰρησκομένος ἐν τῷ μέσῳ τῶν τέκνων του διὰ νὰ ᾔσῃ ἡ ζωὴ καὶ εἰκὼν τοῦ Θεοῦ τὸν ὁποῖον αὐτὰ λατρεύουσι, διὰ νὰ τὰ παρόχῃ τὰς εὐλογίας του, νὰ τὰ προτρέπῃ, νὰ τὰ ὑποστηρίξῃ ἐνθάρρυναν αὐτὰ διὰ τῆς συμπαθείας καὶ τῆς προσηκούσης φιλοστοργίας του, ὅποταν ἀπολαυθῇ διὰ τῆς ἀγάπης καὶ εὐγνωμοσύνης των ὅλας τὰς ἐνδεχομένας βοηθείας ἐπὶ τῶν δεινῶν του. Καὶ ποία καρδία δὲν ἤθελε καταναυγῇ ὅποταν ὁ ἔντιμος καὶ ἀξιοσεβαστὸς γέρον ὑποχρεῖται νὰ κύπῃ τὸν ἀδύνατον αὐχένα του ὑπὸ τὸ βάρος τῆς δυστυχίας ἡ τῆς ἀθλιότητος.

[Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ].

ΟΘΩΜΑΝΟΙ ΣΟΥΛΤΑΝΟΙ.

Τὴν μικρὰν Ἀσίαν χειρσόννητον εὐραϊάν, κατοικουμένην καὶ κατεχομένην σταθερῶς ὑπὸ τῶν Γραικορωμαίων, ὠνόμαζον Ρόμ, τουτέστι Ῥωμαῖδα, οἱ εἰσβαλόντες εἰς αὐτὴν Τούρκοι Σελγυκίδαι· ὡς καὶ οἱ Ἀρμένιοι καὶ ἄλλα τῆς Μεγάλης Ἀσίας ἔθνη, πρὸ τῶν Σταυροφορικῶν ἐτι πολέμων καὶ μετὰ ταῦτα. Οἱ Σελγυκίδαι ὀνομασθέντες οὕτω ἀπὸ τοῦ πρώτου ἀρχηγοῦ αὐτῶν Σελγούκου τοῦ ἐξ Ἰρκανίας, ἀφοῦ ἐλελήστησαν καὶ κατέφθειραν τὴν χώραν ταύτην βαλμηδὸν, συνέστησαν ἐν αὐτῇ διαφόρους μωαμεθανικὰς ἡγεμονίας, συγχωνευθεῖσας μετέπειτα κατ' ὀλίγον εἰς τὸ Ὀθωμανικὸν κράτος.

Ἐκ τῶν ἡγεμονιῶν τούτων ἰσχυροτέρα καὶ περιφημοτέρα ὑπῆρξεν ἡ τῶν Σουλτάνων τοῦ Ἰκονίου, τῶν δ.